

Neodolatelná romance
z ulic Londýna

S láskou
TĚ NENÁVIDÍM

LUCY HARRIS

xyz

S láskou tě nenávidím

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Harris

S láskou tě nenávidím – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Neodolatelná romance
z ulic Londýna

S láskou
TĚ NENÁVIDÍM

LUCY HARRIS

© Lucie Štulerová, 2023

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7683-435-4

ISBN e-knihy 978-80-7683-414-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-415-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-413-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Mamince

Nikdy nezapomenu na tvá slova:
„Dokázala jsi to! Vydají ti knihu!
Mám z toho větší radost než ty!“
Rest in peace. ♥

PLAYLIST

1. *Dirty Thoughts* – Chloe Adams (koresponduje s děním na str. 34–35, 52–53, 67–68)
2. *Shivers* – Ed Sheeran (str. 78)
3. *Never Enough* – Kelly Clarkson (druhá polovina str. 78 – str. 79)
4. *Black Magic* – Jonasu (str. 80)
5. *By My Side* – Mauve (str. 83)
6. *Like a Rodeo* – Kane Brown (str. 83–84)
7. *Ayo Technology* – Milow (str. 84)
8. *Visiting Hours* – Ed Sheeran (str. 118–119)
9. *Untouched* – The Veronicas (konec str. 134 – str. 135)
10. *Only Love Can Hurt Like This* – Paloma Faith (str. 171–172)
11. *SNAP* – Rose Linn (str. 172–173)
12. *Bust Your Windows* – Jazmine Sullivan (str. 173–175)
13. *Parachute* – Kyndal Inskeep (str. 211–212)

PROLOG

Všichni mi říkali, jak je Londýn velké město. Jak se v něm dá ztratit, a že se člověk nemusí ani snažit, když se s někým nechce znovu potkat. Já si to ale nemyslím. Protože kdyby to byla pravda, můj život by byl daleko jednodušší. Takže buď všichni lžou, nebo jsem v minulém životě udělala něco fakt špatného. *Nebo dobrého?* Jak s mojí drahou sestřičkou rády říkáme, karma je svině. Když jsem totiž vkročila do posluchárny, natěšená na naši první přednášku semináře Klasická anglická literatura, první, čeho jsem si všimla, byly jeho nebesky modré oči, vykulené překvapením a zároveň plné vzteku a pohrdání...

Ale jak jsem se dostala do jedné místnosti s nejotravnějším, nejsebestřednějším a zároveň nejpřitažlivějším a nejvíc milujícím mužem, jakého jsem kdy v Londýně potkala? To je trošku delší příběh. A to ani nemluvíme o tom, co následovalo po přednášce.

Některé okamžiky sama nedokážu převyprávět, takže jsem požádala o menší pomoc. Slibuji, že to bude stát za to.

To bych řekl, jsem totiž skvělý vypravěč! Gena pro nejlepšího spisovatele roku to dokazuje. A rozhodně bych o sobě neřekl, že jsem nejotravnější a nejsebestřednější. Nicméně s tím ostatním souhlasím. Jsem úžasný! Proto mě miluješ.

Mohl by ses nevměšovat, dokud není ten správný čas? Snažím se je navnadit, ne odstrašit!

Tohle je jediná chvíle, kdy se můžu vyjádřit bez zábran! Pak už to bude jen součástí tvé knihy a mé „přicmrndávání“ musí odpovídat tvému stylu. Nech mi trochu zábavy!

Tak to vidíte! A s tímhle já žiju 24/7! I když bych ho občas ráda praštila po hlavě, nevyměnila bych ho za nic na světě.

To rád slyším, Ivce. I když tu část s pohlavkem sis mohla odpustit.

Nechte mě vrátit se na začátek. Kde jsi byl jen osina v zadku, miláčku!

No dovol!?

JAK TO VŠECHNO ZAČALO

Já a moje o půl roku starší sestra Kate jsme se přistěhovaly teprve nedávno. Přesněji řečeno na konci června. Rodiče nám zaplatili první dva měsíce pronájmu maličkého bytěčku v Soho, kam se ani za nic nevešly ty hory knih, co jsme vlastnily. Umístění bylo dokonalé. Přesně mezi univerzitou v Bloomsbury, kam jsme měly v říjnu nastoupit, a Hyde Parkem. Kde kdo by řekl, že byt takhle blízko centra a Buckinghamského paláce bude na nás moc drahý. A byla by to pravda. Jenže díky jeho pidi velikosti šla cena hodně dolů. Nebo to možná měla na svědomí čínská restaurace v přízemí. Přísahám, že první týden jsme necítily nic jiného než sójovou omáčku a koriandr.

Měly jsme společnou ložnici, v obýváku tak akorát prostor na to nezbytné. Stůl s židlemi. Ledničku v rohu. Kuchyňskou linku s vestavěnou pračkou a malým sporákem, který se rád sám vypínal. Vana se sprchovým závěsem se vměstnala do druhého kouta. Díky bohu za malou komůrku se záchodem, protože kdybych se měla dívat Kate do tváře, když si při své ranní chvilce pouštěla TikToky se sexy chlápama, asi bych se musela odstěhovat.

Nicméně to bylo pořád levnější než bydlet někde v luxusu na okraji města a vyhodit majlant za jízdné. Bylo nám jasné, že jsme nemohly celé léto obrážet památky, kluby a utrácet peníze v obchodech s Harry Potter suvenýry (i když bychom moc chtěly). Musely jsme si najít práci. A pokud možno dobře placenou a zároveň časově kombinovatelnou se školním rozvrhem. Ne že bychom někdy nevyrazily do

klubu nebo pubu, to zase ne. Jen jsme se rozhodly počkat do mých narozenin, které mám dvacátého čtvrtého července. Kate mi totiž slíbila pořádnou pařbu! Jednadvacet je vám přece jenom jednou.

K naší všeobecné radosti si Kate našla tu nejlepší práci, jakou mohla. Stala se baristkou ve Starbucksu blok od našeho bytu. Kvůli naší sdílené závislosti na jejich kávě bychom jinak byly na mizině hned první týden našeho pobytu. Sice to nebyla nijak závratně placená brigáda, ale kdo by odmítl kávu zdarma? Já jsem na druhou stranu získala job snů. Teda co se peněz týče. Ten zbytek už tak snový nebyl. *Alespoň ze začátku ne.* Stala se ze mě chůva. Prvního července jsem měla nastoupit a hlídat dva malé demony jednomu moc milému páru. *Že to nejde dohromady? To se má totiž tak.*

Když jsem se o tu práci ucházela, rodiče osmiletého Brandona a šestileté Molly byli neskutečně okouzlení. Sarah a Robert Chevalierovi mě na pohovor pozvali na oběd do jedné celkem drahé restaurace. Abych zapůsobila hned na první pohled, oblékla jsem se do jediného kalhotového kostýmku, který vlastním, a doufala v zázrak. Protože, jak už jsem zmínila, plat byl pohádkový. Dlouhé hnědé vlasy jsem si vyčesala do vysokého culíku, takže se jeho blond konec (kterého se mi zatím nedařilo zbavit) houpal kousek pod rameny. *A trocha make-upu mě taky nezabije.*

Poznala jsem je na první pohled. Seděli u stolu uprostřed restaurace a živě si povídali. Sarah se smíchem pohodila svými dlouhými blond vlasy a setkala se s mým pohledem. Její blankytně modré oči jako by v tom okamžiku nahlédly do mé duše. Na to, že jí bylo něco kolem čtyřiceti, vypadala neskutečně mladě. Vyročila jsem k nim, a když vstala, aby si se mnou potřásla rukou, hlavou mi běžela jediná myšlenka. *Taky chci mít takovou postavu po dvou dětech.* Bílé letní šaty nenechaly moc prostoru pro představitost a upřímně, pro její křivky by každá druhá dívka zabíjela. Ne že bych nebyla spokojená se svým tělem, to ne. Sice bych nemohla dělat modelku Victoria's Secret, ale podle mého skromného názoru to ani tak nebylo špatné.

Robert byl na druhou stranu úplným opakem své ženy. Černé, stylově vyčesané vlasy a přívětivé, karamelově hnědé oči dodávaly jeho vzhledu na přitažlivosti. Profesionálně zastřížené vousy v barvě pepř a sůl. Napadlo mě, jestli si vlasy barví, aby po boku své ženy vypadal mladší. Jen jeho lehce domýšlivý úšklebek dával znát, že asi nebude takovým beránkem, jak se může zdát. Podle jeho očividně velmi drahého tmavého obleku mi hned došlo, že se dívám na nějaké velké zvíře v oblasti obchodu. Můj táta pro takové lidi pracoval. Přesto jsem se na chvíli zasekla ve svém odhadování, když jsem uviděla, že má na sobě tenisky. Přesněji nejnovější Air Maxy. *Divný.*

„Ahoj, ty musíš být Lucy,“ řekla paní Chevalierová na úvod.

„Ano, to jsem já. Lucy Evansová k vašim službám. A předpokládám, že vy jste Sarah a Robert Chevalierovi,“ odvětila jsem, když jsem si potřásala rukou i s jejím manželem.

„Jop,“ kývl Robert s důrazným ‚p‘ na konci slova.

Posadili jsme se a já si objednala sklenici vody a krevetové špagety. Sarah se nemohla dočkat svého salátu (jo, asi jsem už přišla na její trik) a Robert prohlásil, že pro steak z téhle restaurace by vraždil.

První, co je zajímalo, bylo samozřejmě, co dělám v Londýně.

„S Kate jsme se sem přistěhovaly tento týden,“ začala jsem. „Kate je moje starší sestra. V říjnu nastupujeme společně na UCL. Studujeme kreativní psaní a anglickou literaturu. Obě jsme hodně dřely, aby nás na školu vzali. Univerzita každý rok uděluje stipendium jednomu talentovanému studentovi. Obě jsme se o to stipendium pokusily a doufaly v zázrak. Když děkan viděl naše práce a zjistil, že jsme vlastně příbuzné, rozhodl se udělit výjimku a stipendium rozdělil mezi nás obě. Děkanova štedrost má bohužel pár nevýhod. Třetina peněz, kterou naši ušetřili na zbytek školného, padla na první dva měsíce našeho bydlení ve městě. Kolej totiž vypadla z rovnice, takže tu teď žijeme na vlastní pěst.“ *Díky bohu, že to děkan vymyslel takhle, protože kdyby vyhrála jenom jedna z nás, rodičům už by nezbylo dost na druhé školné. A stejně bychom nikam nejely.* Usmála jsem se na ně a čekala, jak zareagují.

„Vypadá to, že jste obě velmi cílevědomé dívky,“ začala Sarah. „Ale jedna věc mi nejde do hlavy. Říkala jsi, že Kate je starší, ale i přesto nastupujete ve stejný rok? Nebylo by lepší, kdyby nastoupila o rok dříve, a tak jste se mohly o stipendium pokusit každá zvlášť a mít o problém méně?“ Zdálo se, že je zvědavá na mou odpověď. To bylo poprvé, co se někdo cizí opravdu zajímal o náš život.

„Kdyby byla Kate starší o víc než půl roku, tak by to asi šlo, ale takhle jsme moc na vybranou neměly.“ Z jejich pohledů mi bylo jasné, že jsem je spíš víc zmátla.

„Nechci znít jako hnidopich nebo že štourám ve tvém soukromí, ale nemělo by něco takového být fyzicky nemožné?“ zeptal se zaražený pan Chevalier.

Musela jsem to uvést na pravou míru. „Souhlasím s vámi. Jenže my nejsme pokrevně spřízněné. Jsme sice sestry, ale každá máme jiné rodiče. Můj táta a Katina máma se vzali, když nám bylo pět. Už si ani nepamatujeme, že bychom žily jedna bez druhé,“ vysvětlila jsem. To už se jim po obličejích rozlil chápatý výraz a hovor se posunul dál.

Vysvětlila jsem jim, že jsem hlídávala kluky v naší čtvrti, což byla pravda jenom z poloviny. Sice jsem po škole chodila k dvojčatům Duranovým, ale ve skutečnosti jsem dohlížela pouze na to, aby Dave Duran nehodil Kate něco do pití. Věděla jsem, že pro ni má slabost, a ona o něj nejevila ani tu nejmenší špetku zájmu. A když Kate zůstala doma, využívali jsme s Mattem Duranem každé volné chvílky k muchlování. Teda do chvíle, než jsem zjistila, co je Matt skutečně zač. *Nikdy jsem to neměla nechat zajít tak daleko.* Vlastně jsem s hlídáním dětí neměla nejmenší zkušenost, ale to vědět nemuseli.

Během jídla jsme si uvolněně povídali. Řeč jsme zavedli i na jejich povolání. Robert Chevalier vlastní televizní společnost a často létá do Ameriky a po Evropě. Takže jsem se s tím obchodem tak úplně nesešla. Akorát neprodává žádné zboží, ale televizní práva. Sarah Chevalierová je bytová designérka, takže může pracovat z domova, ale i její práce zahrnuje chvíle, kdy nemůže na děti dohlížet. Poslední chůva se

odstěhovala do Skotska za přítelem, takže potřebovali náhradu. Brandon v září nastupoval do třetí třídy a Molly do první, takže během školního roku jsem měla chodit jenom o víkendů a některé všední dny, kdy Sarah musela řešit své projekty. Nicméně klíčové bylo léto. Děti měly prázdniny, tím pádem jsem měla v podstatě volné jenom pátky. *Stejně tu kromě Kate nikoho neznám, nemám žádný osobní život a ty peníze potřebujeme, tak nemám co ztratit.* Sice pořád nechápu, proč se mě nakonec rozhodli přijmout, ale rozhodně jsem se nehodlala ptát.

Byla středa prvního července, šest hodin ráno, začátek mé noční můry se nezadržitelně blížil.

Rád bych poznamenal, že moje žena řádně přehání! Tak hrozné to nebylo!

Slíbils mi, že se nebudeš vměšovat!

Omlouvám se, nemohl jsem si pomoci. Au! Chápu, už budu hodnej. Mohla bys položit ten polštář? Au! Dobře, dobře. Ale jestli nechceš, abych to komentoval, příště nenechávej zapnutý počítač, když jdeš za Hope...

PRVNÍ DEN JE NEJTĚŽŠÍ

Beep... beep... beep...

„Pro Krista živýho, vypni ten budík!“ zavrčela Kate zpod peřiny. Přetočila jsem se na naší královské posteli a zamáčkla dáblův přístroj. Ani jedna z nás nebyla ranním ptáčetem, ale když práce volá, člověk nemá na výběr.

„Musíme vstát, Kate.“ Přehodila jsem nohy z postele a snažila se probrat.

„Ještě chvíli,“ zakvílela má sestra a strčila hlavu pod polštář.

„Musíš být za hodinu v práci, takže se koukej zvednout,“ připomněla jsem jí. Někdy mi vážně připadalo, že to já jsem ta starší.

„Ty ale nemusíš být v rezidenci Chevalierových dřív než v devět, tak proč taky vstáváš?“ zeptala se Kate se zájmem, když se posadila a sledovala mě, jak se mátožně plahočím ke skříni.

„Na to je, drahoušku, jednoduchá odpověď. Snídaně, rozcvička a workout v Hyde Parku, pak se stavím u tebe pro kafe, dám si sprchu a v práci budu s předstihem.“

„Takže hodláš pokračovat v tom dobrovolném mučení i tady?“

„Moje bruslení není mučení,“ oponovala jsem a zároveň si navlékala své modré sportovní legíny s fancy kapsičkou na mobil. „Udržuje mě v kondici, a navíc mě to neskutečně baví. Doma jsi chodívala se mnou.“

„Jo, to jsi ale chodila bruslit odpoledne, a ne v tak nekřesťanskou hodinu.“ To už jsem si přes hlavu přetahovala sportovní podprsenku a zelené tílko s velkým průstřihem na zádech. „To hodláš v tom par-

ku balit chlapy, nebo co?“ zeptala se Kate, když si stoupla vedle mě a natáhla si džíny. „Ne, ale je červenec a já se odmítám potit jako prase.“ S tím jsem přešla do našeho obýváku/kuchyně/koupelny a začala si čistit zuby u dřezu. Ségra mezitím v červené krajkové podprsence a tričkem stejné barvy v ruce přešla k oknu a koukla ven skrz žaluzie.

„A kdo se tu snaží balit chlapy teď?“ poznamenala jsem se smíchem.

Úplně ignorovala mou poznámku a přetáhla si tričko přes hlavu. „Měla bys být opatrná. Tohle je Londýn, tady se počasí může změnit ze sluníčka na déšť, ani nemrkneš, a já nechci, abys sebou někde šlehla, až ti podklouznou kolečka.“

„Jasně, mami,“ odfrkla jsem sarkasticky.

„Neštvi a uхни, já nemám tři hodiny na přípravu jako někdo!“

„Už jsem pryč,“ řekla jsem a sáhla po cereální tyčince.

„Váhně? Tyfinka?“ huhlala Kate přes plnou pusku pasty.

„Znáš mě, navíc počítám s tím, že mi schováš malinový croissant,“ mrkla jsem na ni. Mezi sousty jsem si stáhla vlasy do culíku a začala si nazouvat brusle.

„Tak počkat!“ vyjela Kate. „Nehodláš přece vyjet na těch bruslích už z bytu, že ne?“

„Jasně že ano.“ Vstala jsem a začala se protahovat. „Včera jsem si prošla cestu, kterou se dá krásně jet odtud až do parku, takže mi to ušetří alespoň jedno, možná dvě kolečka a nemusím s sebou tahat batoh s botama,“ vysvětlila jsem s úsměvem a šoupla mobil do kapsy.

„Ty se jednou zabiješ,“ bylo jediné, co mi řekla, než jsem vyjela ven, sluchátka v uších s cvičebním playlistem, v jedné ruce klíče a v druhé malou láhev vody.

Cesta do parku byla příjemná a nečekaně rychlá. Přírodní zeleň mě uvítala a já se rozjela po téměř vyliďněné cestě. Krom několika pejskařů a běžců tu nikdo nebyl. *Přesně takhle to mám ráda, když se nemusím vyhybat rodinkám s dětmi a důchodcům na zdravotní procházce.* Jeden

z důvodů, proč jsem začala jezdit ráno místo obvyklého odpoledne. Po půlhodině jízdy jsem si našla celkem solidní okruh a začala naplno trénovat. Pořádná rychlost a razance, to jsou mé silné stránky. Začala jsem se cítit opravdu dobře a jistě, když z nebe začaly padat kapky. To mi tak scházelo. Ještě aby měla Kate pravdu, to by ten první den v práci pěkně začal. Zpomalila jsem. Déšť zesiloval s každou minutou. Rozhodla jsem se to pro dnešek zabalit a vyrazit domů dřív.

Blížila jsem se ke konci svého nového okruhu, když se ze strany vyřítil německý ovčák, který zjevně honil nebohou kachnu. Při pokusu vyhnout se jemu i volně vlajícímu vodítku, jsem – nečekaně – najela pravou bruslí na jedno výrazně vlhké a kluzké místo a pád už byl nevyhnutelný. Chvilí jsem letěla vzduchem. Pak už se moje kolena, lokty a dlaně setkaly s nemilosrdným chodníkem. Ležela jsem tam úplně placatá. Někde za sebou jsem uslyšela křičet ženu: „Huntere, k noze! K noze ti povídám!“

Kdybych neměla vyražený dech, asi bych ji poslala do příslušných míst. Bylo zjevné, že takhle velkého psa nedokáže udržet. Zvláště, když není dobře vycvičený. Při pádu mi vypadlo jedno sluchátko, takže jsem mohla zřetelně slyšet, jak se ke mně někdo sprintem blíží. Rozmrkala jsem slzy bolesti a vydrápala se na všechny čtyři.

„Jste v pořádku?“ zaslechla jsem nad sebou melodický, hluboký hlas. Odlepila jsem oči od svých rukou a zaregistrovala před sebou nohy v černých běžeckých teniskách. Pomalu jsem chytila dech a odstrčila se do sedu. Očima jsem přejela z kotníků ve směšně vysokých ponožkách přes atletická lýtka až na stehna, zakrytá volnými černými běžeckými kraťasy (které se zdály v jistých partiích těsnější). Co ale bylo rozhodně těsné, bylo tričko, taktéž černé, které zakrývalo hrudník záhadného muže. Na okouknutí jeho six-packu jsem vážně nepotřebovala rentgenové vidění. Nebyl vyloženě namakaný svalovec, ale jako vysportovaný se dal popsat určitě. Stačil jeden pohled a věděla jsem, že by mě jeho ruce dokázaly odnést až domů. A možná by se ani nezapotil. Co mě ale dostalo, byl jeho obličej. Blond vlasy, po stranách pečlivě zastřížené,

na vršku hlavy delší s tendencí kroutit se do lehkých vlnek, měl mírně navlhle od deště. Neskutečně milý úsměv a ostře řezané lícní kosti doplňovaly nebesky modré, vřelé oči, ve kterých jsem byla okamžitě ochotná se ztratit. Stál přede mnou atletický Adonis. . .

Ale moment. V jeho očích jsem si všimla náhlé změny a milý úsměv se změnil v široký škleb. *Proč se najednou tak moc usmívá?*

„Haló, ptal jsem se, jestli jste v pořádku.“ To už se neudržel a uchechtl se. *Ten chlap si normálně myslí, že to je legrace!*

„Jo, dobrý,“ podařilo se mi přiškrceně říct. Najednou jsem měla jeho ruce pod lokty.

„Hop!“

To jako vážně? S tou silou jsem měla pravdu, ale nemusel se chovat, jako bych byla nějaká malá holka. Ve vteřině jsem stála zase na nohou. Chvilí mě ještě držel, asi aby si byl jistý, že jsem nabyla ztracené rovnováhy. Jeho dotek mi posílal vlny tepla z loktů do celého těla. Jakmile mě pustil, hřejivý pocit byl pryč. Sehnul se a zvedl moje klíče, sluchátko a láhev se zbytkem vody. Klíče a sluchátko mi podal, ale láhev si nechal.

„Díky,“ řekla jsem. „Ta je taky moje.“ Ukázala jsem na láhev a doufala, že mi ji podá. Místo toho ji otevřel a začal si polévat ruce. Spolu s deštěm se k zemi snesla narůžovělá voda. Otočil se ke koši a prázdnou láhev do něj hodil.

„Hej! Teď jsem říkala, že je moje!“ řekla jsem našťvaně.

Byl už ale na odchodu. Než se rozběhl pryč, houkl přes rameno: „Ta krev, co jsem smyl, taky.“ Chvilí jsem zírala, jak běží pryč. *Jo, ty křatasy má rozhodně těsný na více místech.* A dost, Lucy! To už jsem si uvědomila, že mě svědí oba lokty. Po bližším přezkoumání jsem zjistila, že jsou odřené a krvácí. *Bezva! Kate mi to dá sežrat, až mě uvidí.* Zavrtěla jsem hlavou a vyrazila směr Starbucks.

„Já to věděla!“ Žádný pozdrav, žádná milá slova, hned sekec. To se dalo čekat.

„Nech to bejt, hod' po mně kafe a ten croissant a já zase vypadnu.“

Vážně jsem neměla náladu se s ní teď hádat. Potřebovala jsem sprchu, byla jsem promočená jako myš, nemluvě o tom, že má hladina kofeinu klesla pod únosnou úroveň.

„Wow, tady si někdo vážně natloukl,“ procedila Kate mezi zuby a podala mi snídani. Přirozeně kudrnaté hnědé lokny měla stažené v culíku, který se kýval do rytmu její chůze za pultem. „Takhle kousavá jsi byla naposledy, když tě doma srazil ten malej kluk s koloběžkou.“

„Až na to, že tentokrát mě nenasral ten, kdo mě srazil, ale ten, kdo mi pomáhal vstát!“

„Jak tě může naštvat někdo, kdo se ti snaží pomoci?“

„Protože to byl pěkněj kretén!“ zabručela jsem a zakousla se do malinového nebe.

„Takže byl hot...“ Katina poznámka visela ve vzduchu.

„A na to jsi přišla jako jak?“ zeptala jsem se kousavě.

„Protože tě znám,“ byla jediná odpověď, které se mi dostalo. Propalovala jsem sestru pohledem a čekala, až to trochu rozvede.

„Přijdeš pozdě do práce,“ mrkla na mě se šibalským pohledem v zelenohnědých očích.

Otočila jsem se a přes rameno zavolala: „Naser si!“

„Taky tě miluju!“ zaslechla jsem, než jsem vyjela na ulici.

Po událostech dnešního rána jsem byla vážně vděčná, že vstávám tak brzy. Domů jsem se dostala tak akorát, abych stihla rychlou sprchu, ošetření odřených loktů a výběr decentního outfitu. Natáhla jsem si černé džíny, oblíbené červené dlouhé tílko a modré kotníčkové tenisky Adidas. Trocha řasenky tady, maličko lesku na rty támhle, ať nevypadám jako mrtvola. Vlasy jsem nechala rozpuštěné, ať přirozeně proschnou, a hodila si na záda malý černý batůžek.

Normálně bych do jižního Kensingtonu (přesněji do Abingdon Villas) jela metrem, ale londýnské metro bylo na můj vkus zatím moc

složité. Nechtěla jsem omylem nastoupit do špatného vlaku a skončit na druhé straně města. První den jsem nesměla přijít pozdě, takže jsem byla ochotná utratit část našeho narozeninového rozpočtu za taxík. *Když mě hned vyhodí za nedochvilnost, žádné peníze nevydělám. To si radši odpustím pár předražovaných drinků.* Taxikář mě naštěstí vyhodil před rezidencí Chevalierových pět minut před devátou. Zrovna jsem chtěla zaklepat, když se otevřely dveře a vyřítil se z nich pan Chevalier. Málem do mě vrazil, když si ve spěchu dopínal sako od šedého obleku. Měl výraznou červenou košili a celou tu formální parádu doplnil červenými teniskami Vans. *Módní styl toho muže asi nikdy nepochopím.*

„Lucy, jdeš právě včas!“ zavolal na cestě ke stříbrnému Audi R8. „Brandon dneska vstal levou nohou a Molly nemůže najít oblíbeného plyšáka, ale věřím, že to zvládneš.“ A už seděl v autě a hnal se pryč. Strčila jsem do dveří a vešla do prostorné chodby.

„Haló? Paní Chevalierová, to jsem já, Lucy!“ snažila jsem se volat chodbou.

Zavřela jsem za sebou a šla dál. Chodba se otvírala do velkého obývacího prostoru. Vpravo na stěně visela obrovská plazmová televize. Před ní stála velká šedá pohovka ve tvaru písmene L s konferenčním stolem. Vlevo byly schody vedoucí do patra a neuvěřitelná kuchyň laděná do bílé barvy s dvoudveřovou lednicí, zasunutou do linky mezi skříňky, a kuchyňským ostrůvkem. Prostředku místnosti dominoval jídelní stůl pro dvanáct osob. Celá zadní stěna byla prosklená a vedly z ní otevřené dveře do soukromé zahrady obehnané živým plotem. *Tomu teda říkám luxus.*

„Haló, paní Chevalierová?“ zkusila jsem znovu.

Náhle ze zahrady přiběhla malá dívenka v růžových šatečkách s pronikavými modrými očima. Hnědé vlásky měla sepnuté mašlí do dvou culíčků po stranách hlavy.

„Bevy na zahradě není!“ řekla smutně. Pozorně si mě prohlédla a o krok ucouvla. „Kdo jsi?“ zeptala se podezřívavě.

„Jsem Lucy, tvoje nová chůva,“ začala jsem a šla do dřepu, abych měla oči ve stejné výšce jako ona. „A ty budeš určitě Molly, vid', zlatičko?“ Usmála jsem se na ni a doufala v pozitivní reakci. Místo toho začala řvát, jako by ji na nože brali. To už se ze schodů řítila paní Chevalierová.

„Koukej, broučku, maminka našla Berryho,“ řekla Sarah a podávala té siréně plyšového pejska.

„Bevy!“ bylo to jediné, co z ní ještě vyšlo. Pak odběhla i s plyšákem zpátky na zahradu. Naštěstí už přestalo pršet. Zase jsem se postavila. *Toble bude ještě zajímavý.* Paní Chevalierová se obrátila ke mně a poprvé mě vzala na vědomí.

„Ach, dobré ráno, Lucy. S Molly ses už asi seznámila,“ řekla s mírným povzdechem.

„Dobré ráno, paní Chevalierová. Ano, tak trochu.“

„Fajn,“ zamyslela se. „Říkej mi prosím Sarah.“ Pohled zvedla ke schodům a usmála se. „Brandone, pojď se přivítat s Lucy, vaší novou chůvou,“ pronesla vesele.

Otočila jsem se ve směru jejího pohledu. Na odpočívadle stál na svůj věk celkem vysoký Brandon. Blondřaté vlasy zjevně zdědil po matce, oči ale jasně křičely Robert. Něco mi na jeho vzhledu přišlo podivně povědomé. Opět jsem se usmála a natáhla k němu ruku k pozdravu. „Ahoj, Brandone, ráda tě poznávám.“

Sjel mě pohledem od hlavy k patě, chvíli se zastavil na mé natažené ruce a ušklíbl se.

„Ne.“ Jediné slovo. Pak se otočil a vyběhl schody po dvou.

Tak to byl úspěšný start.

Sedly jsme si se Sarah k jídelnímu stolu. Uplynulo dlouhých deset minut, než trapné ticho přerušila paní domu.

„Bude to chtít čas,“ začala. „Ale věřím, že si k sobě najdete cestu. S Molly to asi budeš mít snazší. Brandon se bohužel přesouvá do fáze vzdoru. A to je mu teprve osm. Nechci raději vědět, jak to bude

vypadat, až mu bude patnáct,“ povzdechla si. „Právě teď jsou Rob s Thomasem jediná, koho poslechnu,“ dodala.

„Thomas?“ zeptala jsem se se zvědavostí v hlase.

„Thomas, můj mladší bráška. Tráví tu hodně času, co se rozešel s přítelkyní. Děti ho milují,“ vysvětlila Sarah a já jen kývla. „No nic, já se musím dát do práce. Co se týče domu, tady dole ti to ukazovat nemusím. První dveře od vchodu vedou do šatny. Druhé do koupelny. Ty třetí jsou od garáže. No, a nahoře je to jednoduché. Dětské pokoje nalevo. Pracovny a pokoj pro hosty napravo, dveře na konci chodby vedou do naší ložnice. Děti většinou obědvají kolem druhé a v pět budeš moct jít domů. Když mi to práce dovolí, najím se s vámi, ale jinak budu u sebe v pracovně. Chovej se tu jako doma, a kdybys něco potřebovala, víš, kde mě najdeš.“

Paní Chevalierová se zvedla, poklepala mi rukou na rameno a odešla nahoru.

Rozhodla jsem se na to jít s citem. Nechala jsem batoh na stole a vyrazila na zahradu. *Malá Molly bude určitě zvládnutelnější*, říkala jsem si. Chyba lávky. Zahrada byla totiž prázdná. Na zastřešené verandě stály po pravé straně vedle jacuzzi dvě lehátka a vlevo gril s dalším stolem pro dvanáct osob. Na trávníku jsem zpozorovala fotbalový míč s brankou, růžový stoleček jako stvořený pro pořádání dětského čaje o páté a obrovský strom v zadní části zahrady. Po Molly ale ani vidu, ani slechu. Vyšla jsem na trávník a rozhodla se zkusit štěstí. Zase tolik míst, kde by se mohla schovat, tam nebylo, ale ať jsem se dívala sebelíp, tu malou mršku jsem nenašla. Stála jsem s rukama v bok kousek od toho velkého stromu, když mi na hlavě přistálo červené jablko.

„Au!“ *Co to kruci! Vždyť tohle není jabloň!* To už mi ale na hlavě přistálo druhé, tentokrát zelené. Vzhledla jsem do koruny stromu a uviděla ji. Ti smradi měli domek na stromě! Velmi dobře maskovaný domek na stromě. A ta malá potvora tam seděla, chichotala se a napřahovala se hodit další zelené jablko.

„Opovaž se!“ varovala jsem ji. „Okamžitě slez dolů, Molly!“ Jen vyplázla jazyk a mrštila dalším jablkem. Tentokrát jsem uhnula a začala být lehce vytočená. Žádná šestiletá holka si se mnou nebude takhle zahrávat.

„Pojď dolů, Molly!“ trvala jsem na svém.

„Pojď ty nahovu,“ zavolala vesele.

„Kdybych věděla jak, tak už jsem dávno nahoře. Buď hodná holčička a pojď dolů.“

„Nahovu vede jenom žebřík, ale ten ti nespustím. Neznáš heslo.“ Ta potvora se očividně dobře bavila.

„Molly, nech toho a slez. Nechci, aby se ti něco stalo. Spusť ten žebřík a polez!“

„Ne, nežekla jsi heslo!“ A s tím zalezla dovnitř.

„Ty bys potřebovala nařezat, a pořádně,“ zamumlala jsem si pro sebe a nechala ji tam. Proč plýtvat energií na někoho, na koho nedosáhnu. *Třeba to s tím klukem přece jen bude snazší.* Jenže jakmile jsem se vrátila do domu, došlo mi, že to nebude snadný ani s jedním z nich. Brandon se mi totiž hrabal v batohu!

„Co to děláš?!“ dožadovala jsem se okamžité odpovědi.

„Co asi!“ odsekl a upustil batoh na zem. „Musím si prověřit toho, kdo mě má hlídat, když to moji rodiče nedokážou sami.“

„Tak to jsi přehnal, chlapče! A to tak, že kolosálně!“ řekla jsem skrz zaťaté zuby.

„Ó, co mi asi uděláš? Dáš mi zaracha? Už se bojím,“ pitvořil se Brandon a namířil si to zpátky do schodů. Bylo to jasné. Oba to byli nevychovaní spratci! Posbírala jsem si svoje věci, zkontrolovala, že nic nechybí, a začala uvažovat, co s nimi budu dělat.

Do dvanácti byl v domě absolutní klid. Ani jedno z dětí se v obýváku neukázalo, a já tak projížděla na mobilu sociální síť a občas si zapsala nějakou myšlenku do kreativního zápisníku. Ve 12:08 mi cinkla zpráva od Kate.